

var det, kan man ikke regne med dem. Men man har regnet med dem, thi man har regnet med dem ude omkring i Agitationen. Da Forsvarskommissionen havde afgivet sin Betænkning, rejste de Herrer af Flertallet ud og sagde: Her kunne I se Forslagene, det er det, vi ville, og det kræver en Merudgift i Forhold til de Udgifter, vi nu have, af 1,700,000 Kr. Naar man prøvede paa at presse de Herrer og sige: Det er for lidt, I have vist regnet galt, saa hød det: Nej, det have vi slet ikke, det Beløb, vi her sætte, er rigtigt. Jeg tror, at den højtærede Landbrugsminister, paa hvis Ærlighed jeg sætter i højeste Grad Pris, kunde gaa saa vidt, at han sagde, at det kunde maaske blive op imod 2 Mill. Kr. Ellers holdt man fra den Side altid paa, at 1,700,000 Kr. var Forsvarskommissionens Flertals Grundlag, det holdt man fast ved. Saadan fremstillede man det for Vælgerne. Ja, saa holde vi os dertil, og saa se vi, at Stigningen fra Forsvarskommissionens Flertals til Regeringens Forslag i Virkeligheden er 800,000 Kr. Det var det, jeg fremstillede forleden Dag, og jeg holder fast ved det, for det er rigtigt.

Saa har jeg en Bemærkning, jeg gerne vilde gøre til den højtærede Udenrigsminister. Før Overenskomsten, der nu er ved at blive sluttet, blev fremsat, sagde den højtærede Udenrigsminister, at en Udvikling af Københavns Søbefæstning og en Nedlæggelse af Københavns Landbefæstning betød Præferencepolitik. Efter at Overenskomsten nu er bleven sluttet, siger den højtærede Udenrigsminister, at Udviklingen af Københavns Søbefæstning og Nedlæggelsen af Københavns Landbefæstning betyder ikke Præferencepolitik. Jeg forstaar det ikke. Jeg tror, at den højtærede Udenrigsministers Autoritet er i Fare i disse Dage. Jeg kan ikke forklare mig, hvorledes den højtærede Udenrigsminister ved Hjælp af almindelig, jævn Fornuft kan komme til disse to saa højst forskellige Resultater, og jeg vil ærlig talt sige — dette er jo noget, der angaar vore indenrigske Forhold her paa Rigsdagen og ogsaa ude i Landet —, at hvis den højtærede Udenrigsminister ikke har mere Held med sig i sin Udenrigspolitik, end han har i sin Indenrigspolitik, kan der være Grund til at mindes Axel Oxenstiernas Ord: „Min Søn, Du ved ikke, med hvor liden Visdom Verden regeres“.

Jeg har et Par Bemærkninger at gøre til den ærede Ordfører for „de 27“ (Carl Hansen). Den ærede Ordfører var

ikke tilfreds med min Kritik af den Maade, hvorpaa man havde behandlet Stillingen til Tjenestedagene. Den ærede Ordfører mente, at han for sin Part havde gjort et stort Arbejde for at naa til en ordentlig Nedsættelse af Uddannelsestiden. Ja, det er meget muligt, at den ærede Ordfører har gjort et stort Arbejde, men det er et meget magert Resultat, han har naaet, det kan ikke nægtes. Jeg tror godt, at den ærede Ordfører har slidt troligt for det, som han ønskede at faa ført igennem; det er ikke Villie, det har manglet paa, men det kan jo være, at Talentet ligger mere for et andet Fag. Den ærede Ordfører mente selv, at det, der var naaet, dog var et godt Fremskridt. Ja, saa maa jeg sige til den ærede Ordfører, at han ser Tingen fra et andet Synspunkt end jeg; men det er der ikke noget at sige til.

Jeg lagde Mærke til, at den ærede Ordfører gjorde sig lidt Ulejlighed for at vise, hvilke Forudsætninger jeg kunde have for at tale ud fra det Standpunkt, ud fra hvilket jeg talte. Han talte noget om de forskellige Skoler, jeg kunde have gennemgaaet, og om, hvad jeg kunde have lært i min Tid, og mente, at der laa Forudsætningen for det Syn, jeg havde. Naa, det er der ikke noget at sige til, det skal jeg ikke have det ringeste at sige imod; men saa maa jeg maaske ogsaa sige et Par Ord om den ærede Ordførers Forudsætninger. Jeg har, som sagt, gaaet i disse forskellige Skoler, og min Tid er gaaet paa denne fornuftige Maade. Den ærede Ordfører har jo været Rebslager. Det er ogsaa en god og hæderlig Bestilling, det maa man ikke forklejne ham for, men vi vide, at naar en Mand driver denne Næringsvej og skal drive den paa almindelig Maade, bevæger han sig paa en lidt anden Maade end andre Mennesker i Samfundet. Naar han gaar tilbage, betragter han det som Fremskridt, saa gaar hans Haandværk bedst. Derfor er der i og for sig ikke noget at sige til, at det Fremskridt, som den ærede Ordfører har fundet i Ændringsforslagene om Tjenestedagenes Nedsættelse, fra andre Menneskers Side kan betragtes som Tilbagegang. Naar vi se hen til den Skikkelse, Ændringsforslagene herom havde, da Lovforslaget var til anden Behandling, maa det indrømmes, at det er en stærk Tilbagegang.

Den ærede Ordfører sagde, at det radikale Venstre havde mange brudte Løfter bag sig, og vilde motivere det dermed, at det radikale Venstre ikke havde gennemført sit Odense-Program. Nej, det er sandt